

NEW YORK TIMES
BESTSELLEROVÁ AUTORKA ROMÁNU

Falošné medové týždne

**CHRISTINA
LAUREN**

**Láska
na skúšku**

metafora

**CHRISTINA
LAUREN**

**Láska
na skúšku**

**CHRISTINA
LAUREN**

Láska na skúšku

Vydala GRADA Slovakia s.r.o. pod značkou Metafora
Moskovská 29, 811 08 Bratislava 1
www.grada.sk
Tel.: +421 2 556 451 89
ako svoju 257. publikáciu.

Z anglického originálu *The True Love Experiment* vydaného vydavateľstvom
Simon & Schuster, Inc., v roku 2023, preložila do slovenčiny Katarína Kvoriaková.
Jazyková redakcia Tatiana Búbelová
Grafická úprava a sadzba Zuzana Ondrovičová
Zodpovedná redaktorka Lucia Baťová

Vydanie 1., 2024
Počet strán 384
Tlač TISK CENTRUM s.r.o.

The True Love Experiment
Copyright © 2023 by Christina Hobbs and Lauren Billings
All rights reserved.

Slovak edition © Grada Slovakia s.r.o., 2024
Translation © Katarína Kvoriaková 2024
Illustrations © Lisa Brewster and Deposit photos

Upozornenie pre čitateľov a používateľov tejto knihy

Všetky práva vyhradené. Nijaká časť tejto tlačenej či elektronickej knihy nesmie byť reprodukováná a šírená v papierovej, elektronickej či inej podobe bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa. Neoprávnené použitie tejto knihy bude trestne stíhané. Automatizovaná analýza textu alebo údajov v zmysle článku 4 smernice 2019/790/EÚ a používanie tejto knihy na školenie AI sú bez súhlasu držiteľa práv zakázané.

ISBN 978-80-8090-777-8 (ePub)
ISBN 978-80-8090-776-1 (pdf)
ISBN 978-80-8090-775-4 (print)

*Touto knihou píšeme bohapustý lúboštný list nášmu žánru.
Na jej stránkach bude romantika.*

*Jennifer Yuenová, Patty Laiová, Eileen Hoová, Kayla Leeová
a Sandria Wongová – práve vám venujeme túto knihu.*

Každá z vás si v nej nájde kúsok seba.

*Patrí vám naša nekonečná vďaka, že ste sa s nami podelili o seba,
a dúfame, že na nás budete hrdé.*

Prológ

FIZZY

„**N**arodila som sa ako prvá z troch detí, ale vždy žartujem, že som ako prvá palacinka.“ Z davu sa ozve mierny smiech a ja sa pousmejem. „Viete, čo tým myslím? Som trochu neporiadna, mierne pripečená, ale stále chutím dosť dobre.“

Smiech zosilnie a pridajú sa k nemu aj oplzlé pokriky. Keď pochopím prečo, rozosmejem sa aj ja. „Vidíte? Veď to ani nemalo vynieť šťavnato! Chápete, ešte aj keď chcem pôsobiť profesionálne, spôsobím trapas.“ Cez plece sa uškriem na doktorku Leilu Nguyenovú, dekanku Revelle College univerzity v San Diegu a moju niekdajšiu profesorku kreatívneho písania. „Keď však pozvete autorku romantických kníh a požiadate ju o príhovor na promóciách, asi nemôžete očakávať nič iné.“

Vedľa doktorky Nguyenovej sedí ďalšia osoba, ktorá s námahou potláča úsmev. Doktor River Peña – môj blízky priateľ, sexi génius a pravdepodobne upír – sem dnes tiež zavítal ako špeciálny hosť. Zrejme dostane ďalší čestný titul za to, že je taký fešák a génius. Dokonale sem zapadne – naškrobený golier, spod lemu slávnostnej róby mu vytŕčajú perfektne vyžehlené oblekové nohavice a naleštené

topánky. Vyžaruje z neho istá strohosť, k akej som sa sama nikdy nedopracovala. Ibaže teraz mu z očí s hustými mihalnicami srší veľavravný pobavený výraz.

Keď ma pozvali predniesť prejav na tejto udalosti, River plesol dvadsaťdolarovú bankovku na stôl a vyhlásil: „Už ťa vidím, ako to celé pobabreš, Fizey. Stavíme sa?“

Obaja s mojou najlepšou kamarátkou Jess – jeho manželkou – určite očakávali, že sa postavím na pódium a tu, na akademickej pôde, prednesiem úryvok z *Dialógov vagíny* alebo vyberiem banán a keď naň budem navliekať kondóm, pripomeniem všetkým, že bezpečný sex je dôležitý aj v roku pána Harryho Stylesea. No môžem odpriahať, že keď si to situácia vyžaduje, viem zahrať aj úlohu serióznej literátky.

Teda aspoň som dúfala, že sa v prejave dostanem ďalej ako po prvú vetu, kým vyslovím nejaký dvojsmysel. Tento však vypálil úplne nechceme.

Otočím sa späť k moru absolventov odetých v čiernej, modrej a žltej, zoradených na celom univerzitnom ihrisku. Priam z nich srší vzrušenie, napätie z očakávaného rozletu. Majú pred sebou hory príležitostí. Hory stresu pre študentskú pôžičku, no tiež aj hory skvelého sexu.

„Moja mladšia sestra je neurochirurgička,“ pokračujem. „A môj mladší brat? Hej, tak ten sa stal najmladším partnerom v histórii firmy. Jeden z mojich najlepších priateľov, ktorý sedí, mimochodom, rovno za mnou, je svetoznámy odborník v oblasti genetiky.“ Ozve sa úprimný potlesk pre tohto biotechnika, a keď znovu zanikne, prejdem k pointe: „No viete čo? Napriek všetkým ich úspechom, nikto z nich nenapísal knihu s názvom *Zahalená zmyselnosť*, takže kto je v tomto príbehu skutočný víťaz?“

Všetci sa usmievajú, tleskajú a ja pokračujem. „Tak ma pozorne počúvajte, lebo stáť tu pred vami s týmto prejavom je pre mňa dosť

veľká vec. Väčšina hostí, ktorí majú tú česť vyslať do sveta skupinu takých hviezd, akou ste vy, vám odrecituje všemožné rady, ako si nájsť miesto v ustavične sa meniacej spoločnosti, alebo vás bude vyzývať, aby ste posilnili svoj odkaz znížením uhlíkovej stopy. Povedia vám, aby ste zmenili svet, a jasné, pustite sa do toho. Plne vás v tom podporujem. Svetoví občania – paráda. Ekoteroristi – nie tak celkom. Ibaže doktorka Nguyenová nepozvala inšpiratívnu klimatologičku ani charizmatického a prijateľne neutrálneho politika. Pozvala mňa, Felicity Chenovú, autorku kníh o láske, zodpovednosti a sexe. A ak sa mám priznať, jedinú profesionálnu radu, ktorú vám ja môžem dať ohľadne ochrany životného prostredia, je, aby ste podporovali miestnu knižnicu.“ Ďalšia vlna tichého smiechu. „Podľa mňa vlastne záleží iba na jedinom – na tom najdôležitejšom –, aby sa každý z vás raz, keď sa dostanete na koniec tejto šialenej horskej dráhy, mohol obzrieť a povedať si, že zažil skutočné šťastie.“

Je dokonalý deň s jasnou modrou oblohou. Na okraji ihriska sa kníšu eukalypty a keby ste sa nadýchli v správnom okamihu, dokonalý poryv teplého sandiegskeho vánku by vám do nosa privial vôňu oceána vzdialeného asi kilometer. Aj napriek tomu mi z nasledujúcej časti môjho príhovoru mierne zovrie žalúdok. Väčšinu svojho dospelého života bránim svoju profesiu a určite teraz nechcem vyzeráť, akoby som sa vzdávala. Stojím tu pred nimi vo svojom vlastnom promočnom klobúku a slávnostnej róbe s prejavom, ktorý som si naťukala do počítača, vytlačila, aby som náhodou neodbočila a nezačala chrliť vtipy o penisoch, presne ako to River očakáva. Chcem, aby z mojich slov vycítili úprimnosť.

„Želám vám, aby ste svoje životy prežili tak, akoby ste boli romantickí hrdinovia z kníh.“ Nadvihnem ruku, keď sa usmiati absolventi začnú uskrňnať. „Nie, počkajte, počúvajte.“ Na okamih zmĺknem, pre efekt, a čakám, kým utichne smiech a premôže ich zvedavosť. „Romantika nie je o bezhlavom strhávaní živôtikov. Môže byť, na

tom predsa nie je nič zlé, ale koniec koncov, romantiku netvorí sny o bohatstve či kráse, ani o tom, že sa necháte priviazať k posteli.“ Ďalší smiech, ale teraz som už strhla ich pozornosť. „Je o tom, aby ste povýšili príbehy radosti nad príbehy o bolesti. Je o tom, aby ste sa videli ako hlavní hrdinovia vo veľmi zaujímavom, alebo možno aj pokojnom živote, ktorý budete mať celý len vo svojich rukách. Je to, priatelia, snívanie o vlastnej *dôležitosti*.“ Znovu stíchnem, presne ako som si to nacvičila, lebo tieto zlatička vyrastali pod pochmúrnym mrakom patriarchátu a ja som si vzala za svoju pozemskú úlohu rozdrviť ho povestným kladivom. Pravda, že si všetci zaslúžime spoznať svoju dôležitosť, potrebuje čas, aby vsiakla.

No táto prestávka sa natahuje dlhšie, než som plánovala.

Nečakala som totiž, že ma moja vlastná slohová práca zasiahne ako blesk z jasného neba rovno do hrude. Veď ja predsa *skutočne* žijem celý svoj život ako vystrihnutý z románu. Vrhla som sa na dobrodružstvá a prijala ambície. Otvorila som sa láske a užívam si sex, podporujem ženy vo svojom živote a aktívne hľadám spôsoby, ako spraviť z okolitého sveta lepšie miesto. Obklopila som sa rodinou a blízkymi priateľmi. No moja vlastná dôležitosť stále hrá len druhé husle – som najlepšia kamarátka, oddaná dcéra, láska na jednu noc, na ktorú dotyčný nikdy nezabudne. V skutočnom jadre môjho príbehu – romantická zápleтка, láska a šťastie – zívá diera. Už mám po krk prvých rande. Zrazu na mňa doľahne taká obrovská únava, že by som si najradšej lahla na pódium.

Hľadím na more tváří obrátených ku mne, v ich širokých očiach sa zračí očakávanie. Ja si však chcem pripustiť to najhoršie: *Nikdy som sa nedostala za prvé dejstvo svojho vlastného príbehu*. Nevieť, aké je nikdy nezabúdať na vlastnú dôležitosť. Ako mám povedať týmto čerstvým dospelým, aby vykročili do sveta s optimizmom, lebo všetko bude v poriadku? Svet akoby mal iba jedinú úlohu – ubíť nás – a ja si už ani nespomeniem, kedy naposledy som bola skutočne

šťastná. A všetko, čo im tu hovorím, každé jedno povzbudivé slovo, mi zrazu pripadá ako lož.

Nejako sa mi však podarí znovu si nasadiť žiarivú masku Fizzy a radiť tým deckám, že pre ich budúcnosť bude najdôležitejšie obklopiť sa správnou komunitou. Tvrdím, že ak budú pristupovať k svetu s optimizmom ako najznámejší seriálový milenec Ted Lasso, všetko dobre dopadne. Vykladám im, že ak na tom budú usilovne pracovať, ak to dovoľia, postretnú ich síce nejasné zákruty, výstupy a pády, no ak ukážu ľuďom, na ktorých im naozaj záleží, svoju zraniteľnú tvár, dovoľia im, aby ich milovali a boli k nim úprimní, tak naozaj všetko dobre dopadne.

A keď odídem od mikrofónu a usadím sa vedľa Rivera, niečo mi vtisne do dlane. „Zvládla si to.“

Zízam na čerstvú dvadsaťdolarovú bankovku a nenápadne mu ju vrátim. Nalepím si na tvár obrovský úškrn s vedomím, že sme ešte vždy pred tisícovým davom, a poviem: „Ale čo ak je to všetko iba kravina?“

1

FIZZY

Približne o rok

„**Ak** práve nesnívaš o tom sexi barmanovi, nemáš žiadny
pádny dôvod nepočúvať, čo ti hovorím.“

Zažmurkám ponad stôl na svoju najlepšiu kamarátku Jess a uvedomím si, že naháňaním olivy v pohári s martini som sa úplne zhypnotizovala.

„Doriti. Prepáč. Vypla som. Povedz mi to ešte raz.“

„Nie,“ vyhlási a škrobene nadvihne pohár s vínom. „Teraz musíš hádať.“

„Hádať, čo si naplánovala na váš výlet do Kostariky?“

Prikývne a usrkne si z pohára.

Tupo na ňu vyvaľujem oči. S manželom, už vyššie spomenutým Riverom Peňom, akoby ju spájaj vytrvalý pulzujúci laserový lúč. Odpoveď je jasná ako facka. „Sex na každej rovnej ploche hotelovej izby.“

„To je jasné.“

„Výbeh s divokými šelmami?“

Jess zastane s pohárom kúsok od pier. „Zaujímavé, že toto ti nepadne ako druhé. Nie.“

„Piknik v domčeku na strome?“

„Večera s pavúkmi? Nie, ďakujem,“ zamietne rázne.

„Surfovanie na chrbtoch korytnačiek?“

„Príliš neetické.“

Previnilo sa na ňu zašklabím. Dokonca aj vzájomné doberanie sa už stratilo svoju iskru. „Dobre, vzdávam sa.“

Na okamih ma sleduje, potom vyhlási: „Leňochy. Pôjdeme sa pozrieť do útočiska pre leňochy.“

Závistlivo zalapám po dychu. Pokúšam sa vydolovať aspoň štipku energie a híkať nad tým, aký skvelý bude ten výlet, ale Jess sa načiahne ponad barový stôl, chlácholivo ma chytí za ruku. „Fizzy.“

Spustím zrak na svoj poloplný pohár martini, aby som sa vyhla jej znepokojenému materinskému pohľadu. Keď sa Jess zatvári ako matka, okamžite mám pocit, že by som mala odovzdať ručne napísané ospravedlnenia za čokoľvek, pri čom ma prichytila.

„Jessica,“ zamumlem ako odpoveď.

„Čo sa s tebou deje?“ pýta sa.

„Čo tým myslíš?“ zatvárim sa nechápavo, hoci presne viem, o čom hovorí.

„Celá táto tvoja nálada.“ Voľnou rukou vezme pohár na stopke. „Objednala som si víno z vinohradov Choda a tebe ani len nenapadlo zažartovať o malých, chutnučkých hrozienkach.“

Zvraštím tvár. Ani som to nezachytila. „Pripúšťam, premeškala som príležitosť.“

„Barman si ťa obzerá, odkedy sme sem prišli, a ty si ani len náznamom nespomenula svoje kontaktné údaje.“

Pokrčím pleciami. „Veď má do obočia vyholené čiary.“

Len čo tie slová opustia moje pery, naše šokované pohľady sa stretnú. Jess dramaticky zašepká: „Nehovor mi, že si zrazu...“

„... *prieberčivá?*“ dokončím jej vetu bez dychu.

Úsmev zmäkčí jej ustarostený pohľad. „A tu ju máme.“

Naposledy mi stisne prsty a pustí moju ruku, oprie sa. „Ťažký deň?“

„Iba sa mi toho veľa preháňa hlavou,“ pripustím. „Alebo až priveľa.“

„Bola si dnes za Kim, hádam správne?“

Kim, ku ktorej posledných desať mesiacov chodím na terapiu a dúfam, že mi pomôže rozlúsknuť oriešok písania, randenia, a hlavne, vďaka nej sa napokon budem cítiť sama sebou. Kim, ktorá počúva všetky moje úzkosti spojené s láskou, vzťahmi a inšpiráciami, lebo nechcem zhadzovať celé to bremeno na Jess (s Riverom sú stále prakticky novomanželia), ani na svoju sestru Alice (čaká dieťa a už aj tak ju unavuje jej príliš ochranársky manžel pôrodník) či na moju mamu (tá sa až priveľmi angažuje v mojich vzťahoch, tak aby aj ona neskončila na terapii).

Keď som sa v minulosti cítila takáto nespokojná, vedela som, že časom to prejde. Život so sebou prináša vzostupy aj pády a šťastie predsa nie je trvalé ani isté. No tentoraz to trvá už takmer rok. Ako by pesimizmus navždy poznamenal môj pohľad na svet. Písala som príbehy o láske a nikdy mi nechýbala poriadna dávka optimizmu, že môj vlastný príbeh lásky sa začne na nasledujúcej stránke. No čo ak ma optimizmus navždy opustil? Čo ak mi došli stránky?

„Áno, dnes som mala sedenie s Kim,“ potvrdím. „A zadala mi domácu úlohu.“ Vytiahnem malý zápisník značky Moleskine z kabelky a neuduživo ním zamávam. Farebné denníky sú už roky mojimi neodmysliteľnými spoločníkmi. Jeden nosím vždy so sebou, zapisujem si doň zápletky do kníh, útržky žartovných rozhovorov, obrazy, ktoré sa mi hocikedy len tak vynoria v hlave. Volám ich zápisníky nápadov a čmáram si do nich možno dvadsať, tridsať, štyridsaťkrát za deň. Tieto čmáranice sa potom menia na moju nevyčerpatelnú studnicu

nápadov. Niekoľko mesiacov po tom, čo sa romantická časť môjho mozgu zadrela pred tisíckou čerstvých absolventov, som zápisník stále nosila v nádeji, že ma kopne múza. Ibaže napokon ma pohľad na notes v taške začal stresovať, preto som ich nechala doma pohoďené v pracovni. Pomaly sa na nich, na počítači a aj na pracovnom stole, vytvárala vrstva prachu. „Kim mi kázala, že mám znovu začať nosiť zošit,“ oznámim Jess. „Vraj som pripravená na ten nenápadný tlak, že ho mám so sebou, a vraj aj jedna veta alebo nejaká drobná kresba by mi pomohli.“

Chvíľu mlčí, spracúva to. Slová *aj jedna veta* visia medzi nami. „Vedela som, že máš krízu,“ vzdychne si, „ale netušila som, že je to až také zlé.“

„Vieš, neprišlo to len tak zrazu. Chvíľu som písala, ale za veľa to nestálo. A potom som sa začala báť, že je to vlastne dosť otravné, a napadlo mi, že som asi stratila iskru. A vzápätí som si uvedomila, že keď som stratila iskru, možno som úplne prestala veriť v lásku.“

Zachmúri sa ešte väčšmi a ja pokračujem: „Nie je to tak, že som sa jedného dňa zobudila a povedala si – *dofrasa, veď láska je klamstvo*.“ Napichnem si olivu v pohárikú a potom tenké špáradlo namierim na ňu. „Ty si zjavný dôkaz, že to tak nie je. Keby som si však priznala, že *moja* láska zrejme nebude to, čo som od nej očakávala.“

„Fizz...“

„Asi som už skrátka vyrástla zo svojho odboru.“

„Čože? To je...“ zažmurká, argument jej zaniká na jazyku. „Vlastne je to veľmi dobrá metafora.“

„Ide o klasickú polemiku *spiečka alebo vajce*. Zabil môj spisovateľský blok moje romantické srdce, alebo som stratila svoje romantické srdce, a to zabilo moju romantiku?“

„V tejto situácii je priveľa romantiky!“

„Och, kiežby! Keď si nezadaná tak dlho ako ja, už si ani nie si istá, či sa vôbec ešte hodíš na nejaký vzťah.“

„Veď predtým si o žiadny nestála,“ pripomenie mi. „Nepoznám Felicity Chenovú, ktorá by nebrala randenie ako extrémny šport.“

Znovu na ňu energicky ukážem. „Presne tak! A toho sa tiež bo-
jím. Čo ak som vyčerpala všetky miestne zdroje?“

„Miestne... zdroje?“

„Zvyknem žartovať, že som sa stretla s každým nezadaným mu-
žom z celého okresu San Diego a neúmyselne aj s niekoľkými žena-
tými –, no asi to nebude ďaleko od pravdy.“

Jess si odfrkne do vína. „Ale prosím ťa.“

„Spomínaš si na Leona? Toho chlapíka, ktorého som spoznala
tak, že mi vysypal veľkú misu s gréckym šalátom na parkovisku pred
obchodom so zdravými potravinami?“

Prikývne a prehltnie dúšok. „To je ten zo Santa Fe?“

„A pamätáš si Nathana, s ktorým som sa stretla na schôdzke na-
slepo?“

Prižmúri oči. „Asi si spomínam, že som to meno už počula.“

„Tak sú to bratia. *Dvojičky*. Odstáhovali sa, aby boli bližšie k ro-
dine. Stretla som sa s nimi v rozmedzí dvoch týždňov.“ Jess si plesne
rukou po ústach a potláča smiech. „Keď Nathan vošiel do reštaurácie
a zamieril k môjmu stolu, vyhrkla som ‚Ach, preboha, a ty tu čo ro-
bíš?‘“

Vtedy sa naplno rozosmeje. „Som si istá, že sa im to s Leonom
stáva bežne.“

„Jasné, ale potom som si minulý mesiac vyšla s chlapíkom, ktorý
sa volal Hector,“ dramaticky sa odmlčím, aby som zdôraznila váhu
toho, čo sa chystám dodať. „A je to bratranec tých dvojičiek, ktorý sa
sem prisťahoval, aby bol bližšie.“

Ku cti jej slúži, že jej smiech sa zmení skôr na ston. Tieto hlúpos-
ti sa mi kedysi zdali zábavné. Obe som nás rozosmievala a takéto
randenie bola bomba. Z *Fizziných dobrodružstiev* som večne čerpala
inšpiráciu. Dokonca aj vtedy, keď to vypálilo príšerne. Zmenila som

to na komédiu, alebo som z toho vytĺkla aspoň náznak rozhovoru. No v tejto chvíli mám na stole rozpracovaných šesť kníh, ktoré sa nedostali za pasáž – stretne fešáka a potom... nič. Cestu k „Milujem ťa“ zatarasil v mojom mozgu balvan s ceduľou ZÁKAZ VSTUPU. A začínam chápať prečo. Lebo keď vidím, ako sa Jess rozžiarí zakaždým, keď River vojde do miestnosti, musím si priznať, že ešte s nikým som nezažila tento druh neutíchajúcej radosti. Potom sa o láske autenticky píše čoraz ťažšie.

Nie som si istá, či vôbec viem, ako vyzerá skutočná láska.

Jess zavibruje mobil na stole. „Volá Juno,“ oznámi mi a myslí tým svoju desaťročnú dcéru, moju druhú najlepšiu kamošku a toho najočarujúcejšieho malého tvora na svete. Decká sú pre mňa zvyčajne veľkou neznámou, ale Juno v mojom mozgu vyzerá ako dospelá – zrejme preto, lebo má viac rozumu ako ja.

Naznačím Jess, aby to zodvihla, keď sa pohľadom pristavím na mužovi naproti cez bar. Vyzerá úžasne, takým jednoduchým spôsobom na prvý pohľad – neposedné tmavé vlasy mu padajú do svetlých prenikavých očí, sánka taká ostrá, že by mi mohla prerezať oblečenie a začalo by zo mňa samo opadávať, kým by mi telo zasypával bozkami. Elegantný kabát prehodený cez stoličku, košela sa mu napína na širokých pleciach a na krku má rozopnutý gombík. Vyzerá neupravené – ako muž, čo zažil nahovno deň a v očiach má hlad, z ktorého mi je jasné, že by bol rád, keby som mu naň pomohla zabudnúť. Muži, čo ku mne vysielali takéto pohľady, boli pre mňa ako droga. Minulá Fizzy by už kráčala k nemu.

No dnešná Fizzy si len rozhodne vzdychne. Nebodaj sa mi naozaj pokazil vnútorný barometer nadržanosti? V duchu doň tresnem kladivom a predstavím si, ako by som sexi pána riaditeľa postavila zo stoličky a zatiahla ho za rozopnutý golier na chodbu.

Nič.

Pozri sa na tie ústa. Plné pery. Aký suverénny.

Stále nič.

Odrhnem od neho pohľad a vrátim sa k Jess, ktorá ukončí hovor. „Všetko v poriadku?“

„Musela som zladíť krúžok tanca a futbalu,“ vysvetlí mi a mykne pritom plecami. „Aj by som to rozviedla, ale uspala by som nás tým obe po dvoch vetách. Vráťme sa k Hectorovi, bratrancovi...“

„Nevyspala som sa ani s jedným z nich,“ vyhrknem. „Nevyspala som sa s nikým už rok.“ Pred pár dňami som si to zrákala. Keď to však vyslovím nahlas, znie to fakt čudne.

A musí to byť čudné, aj keď to počuješ, lebo Jess na mňa zíza s otvorenými ústami. „Fíha.“

„Veľa ľudí nemá sex viac ako rok!“ bránim sa. „Vážne ťa to tak veľmi zaskočilo?“

„U teba, áno, Fizzy. Dúfam, že žartuješ.“

„Nedávno som si pustila porno a ledva ma zasvrbela.“ Sklopím zrak do lona. „Asi sa mi pokazili pocity v nohavičkách.“

Jej znepokojenie sa ešte prehľbi. „Fizzy, zlatko, ja...“

„Minulý týždeň som uvažovala, že pôjdem behať v šľapkách, aby som si aspoň pripomenula, ako znie sex.“ Jess nervózne pokrčí čelo a ja rýchlo zahováram. „Odpoveď je jasná. Treba sa nechať ostrihať.“

Na kratučký okamih vidím, ako zvažuje, že toto moje zahováranie odbije, ale našťastie na to skočí. „No tak pozor, to by bolo predsa proti našim pravidlám. Žiadny nový strih v čase krízy neprichádza do úvahy. Mrzí ma to, ale priateľský výbor vašu žiadosť zamieta.“

„Len si predstav, ako mladistvo by som vyzerala. Svojrázne a pripravená na všetko.“

„Nie.“

Zavrčím a zaletím pohľadom k barovému televízoru naboku, kde sa práve skončila akási športová súťaž a teraz dávajú hlavné správy z regiónu. Ukážem na obrazovku. „Aha, tvár tvojho manžela je v telke.“

Usrkne si z vína a zadíva sa na plochú Riverovu tvár. „Na toto si asi nikdy nezvyknem.“

„Na tú časť s manželom či s telkou?“

Zasmeje sa. „S telkou.“

Vidím jej to vpísané na tvári – tá časť s manželom je pre ňu prirodzená ako dýchanie. A to všetko vďaka vede, konkrétne vďaka Riverovmu vlastnému vynálezu – DNA testom, ktoré priradia dvoch ľudí podľa toho, ako sa k sebe hodia, do skupín – základná, strieborná, zlatá, platinová, titánová a diamantová. Využívajú sa na to všetky možné komplikované genetické vzorce a osobnostné testy. A tá aplikácia im neomylné vyhodnotila, že sa k sebe hodia v najväčšej možnej miere.

A ja si to veľmi rada nechám pripísať na vrub. Jess neplánovala vyskúšať DNADuo, ktorý ich dal dokopy, kým som jej nestrčila prvú verziu testov do rúk. Tak kam sa podeli moje body pre dobrú karmu z tohto skutku? River premenil svoj desaťročia trvajúci výskum genetických vzorcov a partnerskej zhody na aplikáciu a miliardovú spoločnosť GeneticAlly. A teraz patrí jeho firma k zlatým projektom v oblasti biotechniky a online zoznamiek. Odkedy ju spustil, stále púta pozornosť.

Keď sa rozrozpráva o celej tej vede, počujem len bla-bla-bla, ibaže pravda je taká, že DNADuo skutočne zmenilo spôsob, ako ľudia hľadajú lásku. Odkedy bolo pred tromi rokmi spustené, predbehlo v počte používateľov aj aplikácie ako Tinder. Niektorí analytici očakávajú, že jeho akcie prekonajú Facebook, keďže teraz spustili pridruženú sociálnu sieť *Spárování*. Každý pozná niekoho, kto si našiel partnera pomocou GeneticAlly.

Všetko je to úžasné, ale pre niekoho ako River, ktorý radšej trávi deň pred odsávačom pár než na schôdzi investorov alebo odpovedaním na otázky reportérov, je to podľa mňa šialená otrava.

No ako nám každovečerné správy pripomínajú, GeneticAlly už onedlho nebude Riverov problém. Predáva firmu.

„Kedy sa má uzavrieť ten obchod?“ pýtam sa.

Jess prehtne víno s očami stále prilepenými na obrazovke. „Pravdepodobne v pondelok ráno.“

Toto sa mi skutočne do hlavy nezmesť. Správna rada GenetiAlly prijala ponuku a práve sa pokúšajú uzatvoriť rôzne dohody o licenciách, ktorým ani nerozumiem. Jedno však viem určite – čoskoro veľmi zbohatnú, takže Jess dnes jednoznačne platí za drinky.

„A aký máš z toho pocit?“

Zasmeje sa. „Mám z toho taký pocit, že absolútne nie som pripravená na to, ako bude odteraz môj život vyzerat.“

Zízam na ňu, pokúšam sa rozlúštiť jednoduchosť tej vety. Potom sa načiahnem ponad stôl a chytím ju za ruku, hmľa sa dvíha. Jej pravé zápästie nesie druhú polovicu môjho zle vyhláskovaného tetovania, ktoré sme si dali spraviť v opitosti – citát od skupiny Fleetwood Mac: *Thunner only happens a wen it's raining*, čo by sa dalo voľne preložiť ako *Brka prichádza a keď príši* – a ktoré nás navždy spája. „Mám ťa rada,“ vyslovím vážne. „A určite so mnou môžeš počítať, keď budeš potrebovať pomôcť minúť tú mamutiú horu peňazí.“

„Ale ja by som chcela radšej alpaku, nie mamuta.“

„Treba snívať vo veľkom, Peňa. Zožeň si aspoň dve.“

Jess sa na mňa zaškerí a potom jej úsmev zvädne. Stisne mi ruku. „Vieš o tom, že stará Fizzy sa vráti, však?“ pýta sa. „Asi len zažívaš nejakú zmenu a zistiť, ako z toho vyviaznuť, chce čas.“

Blysnem pohľadom k baru na neupraveného sexi chlapa. Pátram vo svojom tele aspoň po náznakú vibrácií či aspoň slabého chvenia. Nič. Do očí sa mi natisnú slzy, pomaly vydýchnem. „Dúfam, že máš pravdu.“

2

CONNOR

Nejaký chlap raz v akomsi podcaste filozfoval o tom, že dokonalý deň sa skladá z desiatich hodín kofeínu a štyroch hodín alkoholu. S tým kofeínom by som aj súhlasil, ale to priemerné pivo predomnou mi skôr pripadá ako tekutý smútok než ako únik. Zvláštne to zapadá do toho, aký som mal deň.

„Prejsť na reality šou by mohlo byť celkom fajn,“ nadhodí nesústredene môj kamarát Ash a zrak pritom nespúšťa z basketbalového zápasu na obrazovke nad barovým pultom. „Veď sa to až tak nelíši od toho, čo robíš teraz. Len je to o čosi viac sexi.“

„Ash,“ hlesnem, zaškľabím sa a triem si spánky, „teraz robím krátke dokumentárne seriály o morských cicavcoch.“

„Aj šou o randení je krátky dokumentárny seriál o *zemských* cicavcoch.“ Zaškerí sa nad vlastným chytráctvom, pozrie sa na mňa a prikyvuje. „No nemám pravdu?“

Zastonám a znovu stíchneme. Ash sa vráti pohľadom na obrazovku, kde Warriors valcujú Clipperov.

Málokedy sa mi stáva, že mám taký otrasný deň v práci. Keďže som začínal na úplnom dne žraločej nádrže veľkého Hollywoodu,

teraz viem oceniť prácu pre v podstate dosť malú produkčnú spoločnosť North Star Media zo San Diega. Ibaže aj tam sa človek stretne s niektorými stránkami, ktoré spôsobujú frustráciu – obmedzený rozpočet, nekonečné boje s distribúciou, a okrem iného, aj prostý fakt, že ste takmer dvesto kilometrov ďaleko od Los Angeles – no tiež máte voľnú ruku vo svojich projektoch.

Či skôr mal som, až do dnešného dňa, keď mi môj šéf, istý Blaine Harrison Byron – muž, ktorý si ako dekoráciu kancelárie vybral obrovský kus betónu s grafitmi, sochu nahej ženy v životnej veľkosti, a ako najnovší prírastok ligotavé sedlo – oznámil, že spoločnosť sa chystá presedlať z programov o spoločenskej zodpovednosti voči plánete na reality šou. No mohol by muž menom Blaine Harrison Byron nebyť taký rozdrapený sráč?

(Chápem, že tu by sa dalo oprávnene namietat, že muž menom Connor Fredrick Prince III. by nemal hádzať kameňom ako prvý, ale ja som práve neskopol životy všetkých svojich zamestnancov pre svoj rozmar, takže si za tým stojím.)

„Tak si to rozoberme,“ navrhne Ash, keď naskočí reklama na reštaurácie Jack in the Box. „Čo konkrétne povedal tvoj šéf?“

Zažmúrim oči, pokúšam sa rozpamätať na Blainove presné slová. „Vraj sme príliš malí na to, aby sme si svojimi programami mohli dovoliť v ľuďoch výlučne prebúdzat svedomie.“

„A to povedal nahlas?“

„Áno, nahlas,“ pritakávam. „Tvrdí, že ľudia si po ťažkom pracovnom dni nechcú sadat k televízoru a potom mať zlý pocit, že si vzali na obed sendvič v plastovom vrecúšku, alebo koľko vody sa minie pri výrobe elektriny potrebnej na nabitie ich iPhoneu.“

Ashovi padne sánka. „Fíha.“

„Hovoril, že chce, aby som sa sústredil na diváčky.“ Usrknem si z piva, potom ho položím a zízam na stôl. „Vraj Bravo sa stalo na káblovej televízii v hlavnom vysielacom čase najsledovanejšou stanicou

medzi ženami vo veku od osemnásť do štyridsaťdeväť rokov, vďaka svojim dvom vychyteným reality šou a táto skupina mína najviac. Takže, výkonnému výboru ide iba o prirážky na zisku. Môjho kolegu Trenta už prinútili robiť na akomsi mixe medzi reláciami *Americké preteky* a *Americkí gladiátori* a nazvali to *Zničujúci beh*. A odo mňa chcú, aby som prerazil s reláciou o hľadani lásky.“

„Niečo také, ako keď ženy súperia o pozornosť nejakého nagélovaného pajáca a chcú, aby si ich vybral,“ hovorí Ash.

„Áno, presne také niečo.“

„Polonahé deti generácie Z zamknuté v jednom dome súťažia, kto sa s kým vyspí.“

„Hej, lenže...“

„Krásne ženy sa vydajú za nejakých priemerných trpákov, ktorých nikdy nevideli.“

„Ash, to v žiadnom prípade nebudem robiť.“

Zasmeje sa. „Odlož svoje britské spôsoby a predstieraj, že si Američan.“ Keď znovu položí pivo, všimnem si, že má na košeli zle zapnuté gombíky. Na Ashkana Malekiho sa môžete spoľahnúť, že aspoň v polovici prípadov bude rozviazaný, nezapnutý alebo inak neupravený. Je to síce milé, ale netuším, ako každý deň dokáže prežiť v miestnosti plnej neskrotných šesťročných detí. „Každá práca má svoje mínusy. Treba len vydržať.“

Asha som spoznal, keď bola moja dcéra Stevie prváčka a on prevzal ich triedu uprostred školského roka. Navyše sa ukázalo, že sme navštevovali tú istú posilňovňu a ustavične sme na seba narážali. Hneď sme si padli do oka. No keď som s ním trávil čas, pripadalo mi to, akoby som tajne chodil s dcériným učiteľom. Na konci školského roka Stevie našťastie prešla do inej triedy a moje priateľstvo s Ashom vytrvalo.

„Máš rád svoju prácu v škole,“ podotknem.

„Po väčšinu dní áno. Deti sú super,“ objasňuje mi, „no ich rodičia vedia narobiť poriadny chaos.“

Zo žartu sa naňho zamračím.

Ash sa zaškerí a hodí si do úst hranolku. „Ale nie, ty a Nat ste v pohode. Od Stevie si občas vypočujem klasické klebety, no nič hrozné.“ Nakloní sa ku mne a stíši hlas. „Neveril by si, čo mi niektoré decká porozprávajú. Podaktorí rodičia sú vážne šialení. Raz ma jeden fyzicky zastrašoval, lebo jeho syn prehral školskú súťaž v hláskovaní. Doma mali obavy o jeho akademickú dráhu.“

„Akú dráhu? Veď mal šesť.“

„Dostal slovo *zmarit*.“

„Veď to ledva vyhláskujem aj teraz.“

„Presne tak.“ Jeho pozornosť znovu pritiahne televízor, keď dav okolo nás začne hromadne protestovať proti niečomu v zápase. Mne sa znovu vynoria v mysli moje pracovné starosti.

Keď sme sa s Nataliou pred ôsmimi rokmi rozviedli, dohodli sme sa na striedavej starostlivosti o našu dcéru. Znamená to, že Stevie, teraz už desaťročná, býva cez týždeň u mamy a víkendy a väčšinu školských prázdnin trávi u mňa. Zvyčajne to nepredstavuje žiadny problém, ale pre tú katastrofálnu večernú schôdzu s Blainom som premeškal jediné časové okno, keď som si ju mohol vyzdvihnúť. V istej chvíli som si musel v duchu prepočítať cestu do Južnej Kalifornie:

(čas dňa) x (počet zdržaní pre práce na diaľnici)^{Je piatok}

Preto som radšej oznámil Nat, aby večer pokračovala vo svojich plánoch bezo mňa.

Mala nejaké vybavovačky, preto musela vziať Stevie so sebou, a ešte niekoľko hodín sa domov nevrátia. Tak nielenže môžem spláchnuť svoju kariéru, ale prišiel som aj o čas so svojim najobľúbenejším dievčaťom.

Nepokojne sa rozhliadnem po bare a pohľad mi opäť zablúdi k dvom ženám, ktoré som si všimol už predtým. Jedna z nich sedí ku

mne otočená chrbtom, no tá druhá, s ktorou sa nám stretli pohľady krátko po mojom príchode, je taká krásna, že mi k nej stále zabieha zrak. Drobná a štíhla s atramentovými vlasmi, ktoré sa jej lesknú vo svetle zavesenom nad stolom, má na sebe priliehavé čierne šaty, nohu prehodenú cez nohu a tenký ihličkový podpätok opiera o barovú stoličku. Všetko na nej jasne hovorí, že je *frajerka*, čo je teda dosť zvláštny spôsob, ako dospelý muž opíše inú ľudskú bytosť, no niet o tom pochyb. Rozpráva čulo a často rozosmieva kamarátku. Mal by som na ňu prestať zízať, ale príde mi vhod nechať sa rozptýliť krásnou ženou namiesto neustáleho blúznenia o práci.

Keby som bol iný, možno by som k nej už kráčal, aby som zistil, či by sme mohli jeden druhého dnes večer trochu rozptýliť. No zo snívania ma vytrhne Ash. Neprítomne ma schmatne za golier a pritom stále hľadá na niečo, čo sa deje na obrazovke.

„Čo do... Ash!“

„Chyť ju... chyť ju!“ kričí. Výraz mu ochabne. „Nieeeee!“

Zvezie sa na stoličku.

„Práve som prehral päť dolárov.“ Siahne do vrecka po telefón.

„Celých päť amerických dolárov?“ nahaľujem ho s úškrnom. „Mal by si si začať dávať pozor na ten svoj hráčsky zlozvyk.“

„Nechápem, ako to robí, ale Ella je veľké zviera a nikdy neprehráva.“

„Prehral si so svojou ženou?“

Zdvihne zrak od mobilu, do ktorého ťuká správu. „Zvažujem, že ju vezmem do Vegas.“

„Určite to sprav skôr, ako sa narodí dieťa – tehotné dámy milujú zafajčené kasína.“

Nevšíma si moju poznámku a šuchne telefón na stôl. „Vrátme sa však k tvojej profesionálnej kríze, aby som mohol ísť domov. Viem, že to zraní tvoju dobrácku dušu, ale podľa mňa by si to mal prehryznúť a spraviť tú reality šou, čo od teba Blaine chce. Keď sa do konca

roka budeš venovať tomuto cukríku, či ako to chce nazvať, a zožne to úspech, budeš mať argument, prečo by ti mal dovoliť robiť to, čo chceš ty.“

Začnem protestovať, ale on zdvihne ruku.

„Viem, že sa ti to nepáči. A viem, že ti na tvojej práci záleží. Vďaka tebe už neodhadzujem obaly zo žuvačiek a plastovú fľašu na vodu som nepoužil hádam dva roky. A dokonca sme sa dohodli na látkových plienkach, človeče.“

„So mnou musí byť poriadna zábava na večierkoch.“

Ash si podloží bradu zopnutými rukami. „Hovorím to, lebo mi je jasné, ako veľmi sa v tomto prípade chceš držať svojich princípov. No viem aj to, že nemôžeš prísť o prácu. Dnes večer si zmeškal iba pár hodín so Stevie. Predstav si, o koľko by si prišiel, keby si sa musel znovu presťahovať do LA.“

Zapichnem pohľad do piva. Už len pri tej predstave mi zovrie žalúdok. „Veď hej.“

„Tak to sprav a pohni sa ďalej.“

„Nie som si istý, či to bude až také ľahké.“

„Ale no tak. Sme predsa múdri chalani. Nadhod' nejaké návrhy na sexi šou.“

Pritlačím si prsty na spánky, snažím sa vyloviť nejaký miliónový nápad. „To je ten problém, nič mi nepríde na um. Som presvedčený, že svet nepotrebuje ďalšiu takúto hlúposť.“

„Nuž, svet ju možno naozaj *nepotrebuje*, ale určite ju chce. Ella sleduje každú jednu. A ty potrebuješ nový uhol pohľadu.“ Keď sa otočí a začne sa obzerať po bare, zbadám mu na golieri košeľe lístok z čistiarne. *Mal to tam celý deň?* S povzdychom sa načiahnem a strhnem mu ho. „Hm,“ hlesne, prezerá si papierik, potom ho položí na stôl a vráti sa k obrazovke.

Nasledujem jeho pohľad. Zápas sa už skončil a začali sa večerné správy. Bar je príliš hlučný, aby som začul komentár, ale z nápisu

zistím, že momentálne najväčšiu zoznamovaciu aplikáciu na svete GeneticAlly kupuje Roche Pharmaceuticals.

„No doriti!“ zamumle Ash, prižmúri oči a číta, čo stojí na obrazovke. „Tak to je absurdne veľa peňazí.“

Aj mne padne sánka až na zem. „Ani nevrav.“ Vtom si na niečo spomeniem a pozriem sa na Asha. „GeneticAlly – nespoznali ste sa tak náhodou aj s Ellou?“

Prikývne. „Vyšiel nám Zlatý pár.“

Napravo od nás sa usadila dvojica. Energia medzi nimi praská sklamaním. Zlé prvé rande. Hádžu na seba pohľady, keď si myslia, že sa ten druhý nepozera, a náhodou sa obtrú rukami, čo vedie k ospravedlňovaniu, ale žiadne plaché úsmevy. Žiadna iskra. Asi si priveľa namýšľam, ale mohol by som tam zájsť a rovno im povedať, že to medzi nimi absolútne neiskrí. Nemá to význam. Nemohol by som to spraviť? Nepoznám prácu GeneticAlly až tak dobre, ale viem, že sa zakladá na systéme, ktorý spája ľudí na základe kompatibility prvkov v ich DNA. Tomuto páru by som dal nulu.

Nadvihnem bradu a hovorím Ashovi: „Čo myslíš, aj oni sú Zlatý pár?“

Letmo na nich pozrie, sleduje ich niekoľko sekúnd a potom si priloží pohár k ústam. „Určite nie. V žiadnom prípade.“

Znovu sa vrátim k obrazovke a v mozgu sa mi začína rodiť nápad. Budem musieť obvolať zopár ľudí. Možno mi ten čas bez Stevie aj prospeje.